

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B. K.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 28. 11. 2018 č. j. OAM-161/LE-LE05-P15-2018, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2018 č. j. OAM-161/LE-LE05-P15-2018 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava o život, neboť byl v Uzbekistánu i v Turecku hledán lidmi, kteří zabili jeho otce a chtějí zabít i jeho. Tuto obavu žalobce vyhodnotil žalovaný jako naprosto nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci. V tomto směru poukázal žalovaný na rozporná tvrzení žalobce učiněná ve správním řízení o jeho správním vyhoštění a v řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neshledal důvody uváděné žalobcem za podřaditelné pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal zároveň ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýká porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť podle něj žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný porušil také ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Podle žalobce žalovaný porušil také ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nezohlednil skutečnosti hovořící v jeho prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Podle žalobce žalovaný také porušil ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splnil zákonné podmínky pro udělení azylu a ust. § 14a zákona o azylu a článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obává se návratu do země původu, protože byl hledán lidmi, kteří zabili jeho otce a rovněž chtějí zabít i jeho. Proto odjel do Turecka, avšak dotyční jej začali hledat dokonce i tam s jeho fotografií. Otec žalobce byl prokurátorem místní prokuratury a výše uvedení lidé mu nabízeli úplatek za to, že určité osoby z jejich mafiánského okolí nebudou odsouzeni. To však jeho otec odmítl a proto byl zabit. Tito lidé chtěli zabít i žalobce, jelikož jsou přesvědčeni o tom, že i on musí zaplatit za chyby svého otce. K jeho pronásledování docházelo z důvodu rodinné příslušnosti k otci. Jeho příslušností k rodině, která je terčem pronásledování, se žalovaný nijak nezabýval a tím podle žalobce porušil i ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu, pak splňuje minimálně podmínky § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze strany soukromých osob, které zabily jeho otce – prokurátora místní prokuratury. K tomu závěrem žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a domáhal se, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018 č. j. OAM-161/LE-LE05-P15-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 8. 2018. Této žádosti předcházelo vydání správního rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14. 8. 2018 č. j. KRPP-119940-17/ČJ-2018-030022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že žalobce chtěl původně cestovat do Belgie a že byl ve svém domovském státě pronásledován. V Uzbekistánu byl zavražděn jeho otec a on tam byl pronásledován, hrozí mu tam zabití. Jeho otec byl Arab. Bydleli v domě, ze kterého je chtěli vyhnat, a proto si myslí, že to byl důvod zavraždění jeho otce. Domů se vrátit nemůže z důvodu hrozby nebezpečí, a proto jel do Belgie a chtěl tam požádat o azyl. Měl platný přechodný pobyt v Turecku v Ankaře, kde pracoval na stavbě, avšak známý mu sdělil, že jeho život je v Turecku v ohrožení a že má Turecko opustit. V Uzbekistánu mu hrozí nebezpečí na životě a nemá žádný kontakt s rodinou. Dne 14. 8. 2018 vydal tentýž orgán cizinecké policie pod č. j. KRPP-120380-3/ČJ-2018-030022 rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Poté, co žalobce podal dne 17. 8. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany, vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 20. 8. 2018, kterým byl žalobce zajištěn ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a kterým stanovil dobu trvání tohoto zajištění do 5. 12. 2018. Dne 21. 8. 2018 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a uvedl, že nejdříve přijel z Uzbekistánu do Turecka, kde žil 7 měsíců a poté zjistil, že jej tam začali hledat lidé, kteří jej pronásledovali již v Uzbekistánu. Žalobce odcestoval z Turecka přes Ukrajinu a Slovenskou republiku až do Prahy. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že zabili jeho otce, který byl prokurátor. Otec byl 4 dny nezvěstný a poté byl nalezen v řece. Policie měla podezření, že byl zabit svým bratrem, který byl asi na 20 dní zadržen a poté byl propuštěn, neboť mu nic nedokázali. Případ policie odložila a žalobce se obrátil na otcova spolupracovníka s prosbou, zda by bylo možno zjistit skutečné příčiny jeho smrti. Ten mu sdělil, že je to zbytečné a upozornil jej, že za smrtí jeho otce stojí nejvyšší kriminální boss Uzbekistánu přezdívaný S. a že předpokládá, že jeho lidé zabili žalobcova otce. Současně mu doporučil, aby Uzbekistán opustil, neboť mu tam také hrozí nebezpečí. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že dne 7. 9. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru vyplývá, že žalobce uvedl, že z vlasti odjel na svůj cestovní pas, který si sám vyřídil, tento cestovní doklad mu ukradli na Ukrajině. Uzbekistán opustil koncem prosince 2017, neboť ho tam chtějí zabít. Zabili jeho otce, který byl prokurátorem a následně chtěli zabít i jeho. Jiný důvod pro opuštění vlasti neměl. Žalobce byl při tomto pohovoru dále dotazován ohledně svého vyjádření do policejního protokolu sepsaného při jeho zadržení, a sice že jeho otec byl zabit kvůli tomu, že je chtěli vyhnat z domu, sdělil, že jeho otec byl Arab a že policie podezírá jeho strýce, že otce zabil. Policie tvrdila, že strýc jeho otce zabil, aby získal jejich dům. Tomu však žalobce nevěří a k dotazu ohledně otcovy smrti uvedl, že podle něj měl otec na starosti nějaký případ, kvůli němuž byl zabit. K dotazu ohledně rozpornosti své výpovědi učiněné v rámci poskytnutí údajů o souvislosti otcovy smrti s jeho funkcí prokurátora, žalobce odpověděl, že ví, kdo jeho otce zabil. Podle něj měl otec na starosti nějaký případ, kvůli kterému byl zabit. Na výzvu, aby vysvětlil, proč se jeho tvrzení tak zásadně odlišují,

odpověděl, že na policii řekl, že to bylo jen podezření a že tomu nevěří. Proč to bylo takto zapsáno do protokolu, neví. Žalobce v rámci pohovoru dále uvedl, že neví, jestli otec měl nějaké politické funkce, podle jeho názoru nějaké mít mohl a k dotazu, jaké mohl mít jako představitel justice politické funkce, odpověděl, že to neví a ani to netvrdí. Co jeho otec dělal, neví, jelikož byl pořád v práci a vracel se až večer. Žalobce byl dále dotázán, jak s ním otcova smrt souvisí, na což odpověděl, že ho zástupce vedoucího prokurátora, tj. kolega jeho otce upozornil, že by se tam moc neměl pohybovat a poradil mu, aby zmizel. Vraha jeho otce nenašli a žalobce má jen své podezření. On sám přitom nikdy žádné problémy v zemi původu neměl ani nikdy nebyl trestně stíhán. K dotazu ohledně pronásledování uvedl, že ho hledali a neví proč. Jednou v noci mu pak otcův kolega přinesl letenku a řekl mu, aby opustil Uzbekistán. Řekl mu, že lidé, kteří ho hledají, ho chtějí zabít. Problém měl pouze v Turecku, kde mu kamarád asi po měsíci pobytu v Istanbulu sdělil, že ho hledají, a to dokonce i s jeho fotkou, kvůli tomu se musel skrývat v Ankaře. Na další dotaz odpověděl, že ho hledá S. A. a G. R., kterého asi jednou nebo dvakrát viděl u nich doma, když si byl promluvit s otcem. Z jakého důvodu v Turecku žalobce hledali, neví, asi ho chtěli zabít. K dotazu, proč by jej chtěli zabít, odpověděl, že to rovněž neví a podle něj možná kvůli otci. Dle žalobce oblastní prokuratura v Uzbekistánu nemá dostatek moci, aby nechala vrahy prokurátora uvěznit. S.A. a G. R. mohou všechno, jelikož se jich i prokuratura bojí a navíc je s nimi ve skupině G. K. Příčinu snahy těchto lidí o jeho zabití vidí v tom, že jeho otec nedokázal zabránit uvěznění nějakých jejich lidí, za které otci nabídli úplatky. S tím otec nesouhlasil a dotyčné lidi odsoudili. K dotazu, co s tím má společného žalobce sám, odpověděl, že neví a dodal, že je to asi kvůli jeho otci. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobce, a to Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 5. 2018 ohledně Bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o pobytu v zahraničí a návratu státních občanů Uzbekistánu do vlasti, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v Uzbekistánu v roce 2017, Výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018, Zpráva Freedom House z ledna 2018 nazvaná „Svoboda ve světě 2018 – Uzbekistán“ a Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 ohledně lidských práv v Uzbekistánu.

6. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmu se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území směřující k zabránění pronásledování

nebo působení vážné újmy, zejména zavedení účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

8. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
9. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
10. V souladu s ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě žalobce ze dne 17. 12. 2018. Žalobce ve své žalobě vytýkal žalovanému kromě porušení jednotlivých ustanovení správního řádu i porušení ust. § 12 zákona o azylu, neboť splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu. Uvedené tvrzení odůvodnil tím, že v zemi jeho původu docházelo k jeho pronásledování „z důvodu rodinné příslušnosti k otci“. Odkázal na pohovor ve správním řízení, v němž žalovanému uvedl, že je synem otce, který byl zabit a že i on se stal terčem lidí, kteří usilují i o jeho život. Jeho otec byl prokurátorem místní prokuratury a tito lidé mu nabízeli úplatek za to, že určité osoby z jejich mafiánského okolí nebudou odsouzeni. Jelikož to otec odmítl, byl proto zabit a tito lidé chtějí zabít i jeho, protože jsou přesvědčeni o tom, že i on musí zaplatit za chyby svého otce. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že v jeho případě nejsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu, pak dle jeho názoru minimálně splňuje podmínky ze stejných důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, a to proto, že v případě návratu do země původu by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce se tedy k žalobě vůbec nezmnínil o námitce, že mu nebyl udělen azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy proto, že by byl

pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Tuto skutečnost ostatně netvrdil ani v průběhu správního řízení. Důvodem jeho odchodu ze země původu byla uváděná obava o život, neboť byl v Uzbekistánu a následně v Turecku hledán lidmi, kteří zabili jeho otce a kteří údajně chtěli zabít i jeho. Žalobce v tom spatřoval pronásledování své osoby z důvodu „rodinné příslušnosti k otci“, přičemž dle jeho názoru pronásledování rodinných příslušníků vykazuje pronásledování rodiny jako sociální skupiny. Žalobce však nijak žalobou nenapadl závěr žalovaného o tom, že uvedenou obavu považuje za naprosto nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci. Jak již bylo uvedeno shora, obsahem správního spisu žalovaného je mimo jiné i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, v jehož odůvodnění se uvádí jeho výpověď před orgánem cizinecké policie. V rámci tohoto správního řízení uváděl, že jeho otec byl Arab a že byl zabit kvůli tomu, aby je mohli vyhnat z jejich domu. Dále uvedl, že v této souvislosti byl vyšetřován jeho strýc, který byl následně pro nedostatek důkazů policií propuštěn. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, pak žalobce uváděl, že se o svůj život obává pro dřívější výkon práce svého otce, jakožto prokurátora, který podle jeho tvrzení vykonával politické funkce. Tyto funkce pak žalobce nebyl schopen nijak blíže specifikovat, a že ani neví, co jeho otec vlastně dělal. Následně při pohovoru tvrdil, že ví, kdo konkrétně jeho otce zabil a jmenoval tři členy mafie. Otec žalobce byl zabit proto, že nepřistoupil na úplatky, které mu mafiáni nabízeli. Při pohovoru na něj byl vznesen dotaz ohledně rozporů uváděných ve správním řízení ve věci správního vyhoštění a ve správním řízení ohledně žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na tento dotaz nebyl schopen nijak odpovědět. Stejně tak nebyl schopen odpovědět na otázku v souvislosti mezi tvrzeným zabitím svého otce a hrozbou zabití jeho osoby. K důvodu hrozby zabití žalobce také vypověděl, že se o něm dozvěděl od zástupce vedoucího oblastní prokuratury Samarkandu, který byl kolegou otce a který mu měl přinést letenku s tím, aby Uzbekistán opustil. Žalobce také uvedl, že s lidmi, kteří podle jeho názoru měli zabít jeho otce, se nikdy osobně nesetkal a sám s nimi neměl jakékoliv potíže. S přihlédnutím k obsahu těchto žalobcových tvrzení se krajský soud zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného v tom, že tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany jsou zcela účelová se záměrem legalizace dalšího pobytu na území České republiky. Z uvedeného pak dovozuje krajský soud jednoznačný závěr o tom, že žalobní námitka týkající se neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a téhož zákona, je zcela nedůvodná.

11. Nedůvodné jsou i žalobní námitky spočívající v údajném porušení § 3 správního řádu, spočívající v tom, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Naopak, z obsahu správního spisu vyplynulo, že si žalovaný opatřil dostatek zjištění a informací nejen ze samotné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, zejména z dostatečně podrobně provedeného pohovoru k důvodům této žádosti a z informací z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce. K těmto zjištěním učinil příslušné právní závěry, které v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně uvedl a nelze mu vytýkat porušení ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, tedy že by nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce.

12. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 23.07.2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce